

חינוך

לא גן-ילדים

הסטודנטים בטכניון החיפאי זוכים פעמיים בשנה בתלוש צהוב, הדומה לתלוש משכורת. אך ערכו יקר בעיניהם יותר מכל משכורת אפשרית. כי בתלוש הצהוב רשור מים ציוניו של כל תלמיד, ומה שחשוב מכל, ממוצע הציונים.

כשהתגודדו ההודש הסטודנטים בפתח ה' מזכירות, בבניין הטכניון הישן בהדר' הכרמל, התמרמרו שוב על שיטת הציונים המקורית, אותה הנהיג נשיא הטכניון רב' אלוף יעקוב דורי.

שיטת הציונים יאה למוסד המחשב מס' פריס. בכל בחינה, הנערכת במקצוע כלשהו, יכול התלמיד להשיג אחד מחמשת הציונים הבאים: 4 (למי שצבר בבחינה בין 90% ל-100%); 3 (75-90); 2 (65-75); 1 (55-65) ו-0 (0-55). אך בכל מקצוע מספר הנקודות הוא שונה. השיטה מסובכת, אבל כדברי דורי: "הטכניון אינו גן ילדים".

התקנון קובע כי רק בעל ממוצע גבוה מ-2.2 יכול להמשיך בלימודיו. התוצאה: תלמיד שקיבל בכל המקצועות ציון של 73% (כמעט טוב למי שאינו תלמיד בסך ניון), יצטרך לחזור על שנת הלימודים, ללמוד שוב את כל המקצועות. ואילו חברו, שהשיג שתי נקודות יותר — יקבל מילגה. סטודנט שהצליח בכל הבחינות, וציוניו נעים בין 55% ל-65%, דינה, לפי תקנותיו של רמטכ"ל הטכניון, גירוש לצמיתות.

מדוע אין מקום? שיטה זו שונה לחלוטין מזו הנהוגה באוניברסיטה העברית למשל. שם נערכות בחינות במקצועות ה' שונים, וסטודנט חייב לעבור מספר מינימלי של בחינות, על-מנת לעלות לשנת הלימודים הבאה. במידה שאינו מצליח במקצוע מסוים, עליו להיבחן בו בשנה החדשה. בראשית שנת הלימודים קוננה הנהלת הטכניון, כי מחוסר מקום נבצר ממנה לקבל 250 מועמדים, שעברו את בחינות הכניסה. אחת הסיבות לחוסר המקום: מספרם הרב של הסטודנטים הנאלצים לחזור פעמיים על אותה שנה. בשנה האחרונה למשל, חיממו שיב את אותו הכיסא, כשליש מן התלמידים, במרבית הפקולטות.

עתונות

מלחמה בכחב הצבאי

בתוך מערכת מעריב גועשת מלחמת-אחים, כשכתב אחד לוחם בחברו. מצד אחד ניצב שמואל שגב, שופרו המוכר של שמעון פרס; ומנגד — אלי לנדאו, הכתב הצבאי. לא פעם התלונן לנדאו על כי שגב — הכתב לעניינים ערביים, הכניס לעיתון ידי' עה בטחונות, מפני שמערכת הבטחון רצתה לעקוף את הכתב הצבאי. ואילו שגב חזר וסעף, כי לנדאו אינו מכסה כיאות את ה' שטח הבטחוני.

לפני שבועיים התפרסמה באחד מעיתוני הבוקר ידיעה, כאילו נחסף בלונדון נאצי שעבד בשרות המצרים. שגב התקשר עם ידי' דיו במערכת הבטחון, ואלה מסרו לו כי אין שחר לידיעה. זוהי, בסך הכל, תוצאה של מתיחת הראשון באפריל. שכן בתחילת החודש הניחו חומדילציון במשרד החוץ מיכר על שולחנו של המנהל הכללי, ד"ר חיים יחיל, ובו פרטי הסיפור הדמיוני.

שגב שמר את העובדות לעצמו. רק אחרי שאלי לנדאו פירסם במעריב את הסיפור, גילה שגב המתמוגג את חרפתו ברבים.

הגישה העקיפה. אך למרות מלחמתו של שגב, נשאר מעמדו של לנדאו יציב בעיני עורכיו, שהמשיכו להקפיד על תיחום ברור בין שני הכתבים.

השבוע הסתבר, כי שגב יכול לעקוף גם את החלטת עורכיו. הוא עשה זאת באמצעות ליאנפורמאציון, העתון היומי ש' מפא"י מוציאה בשפה הצרפתית. עתון זה הודיע לתא הכתבים הצבאיים שליד אגודת העיתונאים, כי שגב ישמש ככתבו הצבאי. חברי התא, שאלי לנדאו הוא אחד מ' פעיליו, דחו מיד את הפנייה. הם ידעו כי אינם יכולים להכתוב לעתון מי יהיה כתבו הצבאי, אולם מכיון ששגב אינו אהוד עליהם, מצאו נימוק אחר לסירובם להכיר בו כחבר התא. הם קבעו, כי לא ייתכן שבתא הקטן ישבו בעת ובעונה אחת שני כתבים צבאיים מאותו עתון. לכן, אם ירצה שגב להיות כתב צבאי, יהיה עליו לנטוש את מעריב, או לגרום למיטוריו של לנדאו. או שתא הכתבים הצבאיים יבצע לתימרון.

אחרי שהלוקה השחית את פניה בשברי זכוכית, שוב אין פניה של שרה שורץ וזהרים וצוחקים. על לחייה הימנית נותרה צלקת ארוכה, והיא מנסה להסתירה על-ידי מספחת שחורה המכסה את ראשה ואת פניה.

ליל הדמים, נראית שרה שורץ בשעת הופעה במועדון הליחה רמת-הנר. שני גברים, שהוזמנו מקרב באי המועדון, עוברים להשתחרר מן הלבוש המיותר, כחלק מהצגת הסטריפטזי שלה.

נדוע לי שכאשר שכבתי מעולפת הוא הרים רצצה לשבור אותו על הראש שלי, וקפטן אחד היה במקום תפס אותו מאחור והוציא אותו החוצה. אותי לבית-חולים רוטשילד, שם תפרו לי את ש' לי חתך באורך של 13 סנטימטרים, והמון תפרים. את עצמי בראי, קיבלתי שוק והחלטתי להתאבד.

ומה עתה? שואלת את עצמה להופיע בשירה וריקודים במועדון כמקודם?

בחינות

שנאה מהרגע הראשון. אני חושבת שהוא גם מתה מקנאה ורור גו, וחושבת ששאוקי רצה להתעסק אי' תי. אני אפילו לא החלטתי אותו מילה ולא שתיתי אותו כוס מים. בעתונים כתבו רק שקרים. כתבו שפיתתי תי אותו בדברי, וישבתי ושתיתי אותו בי 500 לירות, ואחר-כך ברחתי. זה לא נכון. אני לא הייתי מתביישת להגיד, אם זה היה נכון, מה איכפת לי? 500 לירות זה מראה שאני לא סתם, שאני פירמה. אני אפילו לא הייתי חושבת לשבת איתו ליד השולחן, מפני שהחברה שלו היתה בטח דוקרת אותי בסכין. היא איימה עלי שהיא תגמור לי את החיים והיא תדאג שאני לא אהיה יום נוסף בחיפה, אם אספר בעיתון את האמת. אבל אני לא פוחדת ממנה ולא מהאימים שלה. רק מה, אחרי כל מה שקרה לי — ובעצם לה זה הגיע — היא עוד נסעה לעבור את שאוקי בנצרת, ואמרה שהיא תעזור לו לצאת מכל העניין.

כולם אהבו אותי

כני לא עובדת כבר למעלה משבוע ואני לא יוצאת החוצה. אני נמצאת בדכאון, ואני דחוקה בחורה שמחה תמיד. עבדתי בירושלים בכל הבאים וכולם אהבו אותי. כאן צחקו ממני כל הבחורות, שה' חברים שלי לא באים לבקר אותי. אני לא רוצה עניינים, חברים שלי צילצלו מירושלים ורצו לבוא בשתי מוניות לסדר את החשבון עם כולם, אבל אני לא אוהבת בושות, אז אמרתי להם לא לבוא.

זה הכל מפני שכולם מקנאים בי שיש לי הצלחה כנזאת אצל בחורים ובעבודה. אני בחורה שקטה ולא אוהבת לריב. יש לי ילדה יפהפיה בת שלוש, ורק בשבילה אני חיה. היא בירושלים עם בעלי-לשעבר. אני בת 27 ובאמת עברתי הרבה בחיים. הייתי בידון, בקפריסין ובתורכיה, והופעתי שם בכארים. תמיד הייתה לי הצלחה, אבל לא חשבתי שדבר כזה יקרה לי. כמו שאני לא פחדנית, האימים האלה בכל זאת משפיעים עלי, ואני חולמת בלילה שהורגים אותי.

כדורב, אבל לא מספיק. כולם בכו ברמת-הנר לי, אבל אני יודעת שהם בכו רק כלפי חוץ. זרורות היו שמחות שזה קרה לי. אני מוקפת ואני לא מאמינה באף אחד. כל הבחורות מקנאות בי, בוע לפני שהגעתי לעבוד ברמת-הנר עשו שם שכיחה

ל העיר, משפחת ראש-העיר סייף-אל-דין אליזובי. הוא טיער בהיר ועניינים כחולות. לפני מספר שנים מכר חלק לבז רבבות לירות. שאוקי שוחרר בערבות של 200 לירות.